

Kuihtunut ruusu Avasin silmäni. Vessaharja. Suljin silmäni, vedin syvään henkeä ja avasin silmäni uudelleen. Vessaharja ei ollut hävinnyt mihinkään. "Ei herran jumala", mumisin noustessani vessan lattialta. Iskin pääni lavuaarin alle, aivan kun sitä ei olisi särkenyt riittävästi ilmankin. Vessan peilistä tuijotti kuollut mies. "Ei kun helvetti, sehän olenkin minä", kerroin itselleni nojaillessani lavuaariin ja haroessani parran sänkeä. Kynkkäsin keittiöön ja otin tukea tiskipöydästä. Katselin ulos keittiön ikkunasta. Päivä oli aurinkoinen, kello näytti varttia yli kymmentä, aamupäivä siis. Takapihan koivut heiluivat tuulella vaaleanvihreät lehdet oksissaan. Lapset leikkivät pihamaalla, iloinen nauru kantoi viidenteen kerrokseen, sisään kettiöön avoinaisesta tuuletusikkunasta. Haparoin katkonaisin askelin kohti olohuonetta. Televisio makasi naamallaan tv-tason edessä ja parvekkeen ikkuna oli säpäleinä ulospäin lyötynä. Rojahdin sohvalle ja nojasin syvään huokaisten taaksepäin selkänojan nahkan naristessa selkäni alla. "Ei, nyt ei kykene, pakko päästä ulos.", tuumasin nieleskellessäni nieluun noussutta eilistä takaisin. Avasin alaoven, keräsin limat kurkustani ja räkäisin talon seinää reunustavaan ruusupuskaan. Naapurin mummo katsoi paheksuvasti, sillä olin unohtanut, että tämän taloyhtiön tontilla kaikki oli kielletty, ellei hän ollut antanut erikseen lupaa, ja hän ei antanut. Päässäni jyskytti niin pahasti, etten jaksanut kuunnella rouvan saarnaa ja yritin ohittaa tapahtuneen katuvalalla ja anteeksipyytävällä ilmeellä. Mummon vastailmeestä päätellen näytin lähinnä aivohalvauksen saaneelta urbaani-tarzanilta. Eipä sillä, siltä juuri nyt tuntuikin. Ulkona kävi viima josta ei oikein tiennyt että oliko se kylmä vai eikö siitä vain jaksanut välittää. Ei muuta kuin "saapasta toisen eteen, ei niistä pohja kävelemällä lopu, ja jos loppuu, niin sitten ne oli paskat saappaat", muistan setäni aina sanoneen. Kadulla piti hiljaista, mutta jostain kantautui vaimeana joku kaukaa tuttu kappale, joku kusinen iskelmä. Se kuului läheisestä juottolasta. Viisautta nestemäisessä muodossa tarjoilevan kuppilan yläpuolella loisti valoista muodostettuna paikan nimi; "Kuihtunut ruusu". "Niinpä niin", mutisin astuessani sisään surupankkiin. En ollut aikaisemmin käynyt Kuihtuneessa ruusussa, se ei ollut mitenkään kutsuvan oloinen paikka. Tuulikaappiin tulvahti paksu tupakansavu, kuin seuraansa paeten. Eikä ihme, ei tänne muuta varmaan tultukaan tekemään kuin pakenemaan, kuka pahaa päivää, kuka ikävää, kuka taas itseään. Jukeboxi soitti sitä samaa renkutusta mikä jo ulkona oli kuulunut. Tervan värjäämän lasin takaa saattoi nähdä levyn kannen: "Viillän ranteet auki aamuauringossa". "Jep, siltä se kyllä kuulostaakin", tuhahtin pohtiessani, että lieneekö "Rauski Torvanen & elämään kyllästyneet" olla kovassakin suosiossa täällä. Arvoitus ei säilynyt kauaa arvoituksena, sillä nurkkapöydästä kantautui vienon kumaran rohkaisemana tarpeettoman kovaääninen pyyntö: "Hei jätkä, laita se Rauskin... No se.. Nomikävittusenyoli? Heiskanen, mikä vittu sen biisin nimi oli? Niin mikä?" Odottelin jukeboxin kylkeen nojailien nurkkapöydän musiikkivisan päättymistä, kunnes tämä "Heiskanen" älähti: "Kyymeri, Rauskin Kyymeri!" "Ja tuhat pistettä Heiskaselle", toivotin mielessäni samalla kun ladin kolikoita metelilaatikkoon. Rauski loi kiitollisen katseen levyn kannesta. Rauski roikkui päälle liimattuna ristillä, asiaankuuluvasti ryövärit molemmin puolin. "Vittu mitä paskaa", tuhahtin suunnistaen tiskille päin. En lähtenyt oluelle niinkään tarpeesta, vaan lähinnä tottumuksesta. Nauroin itsekseni; mikä kaunis valhe se olikaan. "Tottumuksesta, ei helvetti, mistä mä keksin näitä?" Mies tiskin takana herätti minut mietteistäni kysymällä, olisinko ottanut jotain, vaiko ihan muuten vaan olin tullut siihen maisemaa pilaamaan. "Olut", tokaisin, samalla kun kaivelin rahaa taskustani. Mies ojensi tuopin tiskin yli ja minä tein saman rahoilleni. Kävin istumaan pöytään, otin harkitun mittaisen huikan; suun täydeltä ja jäin tuijottamaan seinällä roikkuvaa taulua. Taulussa rehevärakenteinen, keski-ikä ylittänyt rouva makasi "viekoittelevasti" sängyllä verkkosukkahousut jalassaan. Rauski hakkasi takaraivossa kilpaa krapulan kanssa ja joku vielä tiputti tuopinkin lattialle. Juomalle pidetyn

jäähyväispuheen kirosanapitoisuudesta päätellen Herra ei ollut tänään hartaudessa läsnä, vaikka "jumalauta" kaikuikin päässäni vielä hyvän aikaa.